

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/3/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713221014
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6713221014.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: F.. D. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom I., Z. XX, štátny občan SR, zastúpený advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, Advokátska kancelária Zvolen, Dukelských hrdinov 22, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy, na odvolanie odporcu zo dňa 10. 03. 2015 proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu vo Zvolene č.k. 15 Cpr/5/2013-218 zo dňa 13. 01. 2015 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bolo určené, že výpoveď zo dňa 29. 10. 2012 zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47 písm. d/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v platnom znení, ktorú dal žalovaný žalobcovi je neplatná, z r u š j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté, že konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

Procesný súd rozsudkom určil, že výpoveď zo dňa 29. 10. 2012 zo štátno-zamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. b/ a § 47, písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v platnom znení, ktorú dal žalovaný žalobcovi je neplatná. Zároveň rozhodol, že konanie o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá zastavil.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Žalobou doručenou súdu dňa 11.12.2013 sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti výpovede zo dňa 29.10.2012, ktorú dostal od žalovaného v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Zároveň žiadal určiť, že pracovný pomer trvá a priznať náhradu mzdy od 1.11.2013. Dôvody, pre ktoré žiadal vysloviť neplatnosť rozviazania pracovného pomeru boli tie, že ku dňu 29.10.2012 nebol žalobca nadbytočným, neboli dané možnosti a splnené zákonné predpoklady v zmysle ustanovenia § 49, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Konanie žalovaného označil za účelové v snahe vytvoriť miesto pre konkrétnu osobu a to pani D.. A., ktorá už predtým bola prijatá na úsek žalobcu a následne po výberovom konaní sa stala hlavným radcom všeobecnej vnútornej správy. Žalobca podrobne poukázal na jednotlivé dôvody, pre ktoré žiadal vysloviť neplatnosť rozviazania pracovného pomeru s tým, že pred samotným rozviazaním bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca.

V priebehu konania na pojednávaní dňa 13.1.2015 zobrať žalobca cestou právneho zástupcu žalobu v časti o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá späť. Žalovaný so späťvzatím žaloby v tejto časti podľa ustanovenia § 96 ods. 2 O.s.p. súhlasil.

Vzhľadom na dispozíciu žalobcu so žalobou v časti uplatňovaného nároku súd podľa ustanovenia § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil.

Žalovaný považoval žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú s tým, že pracovný pomer so žalobcom bol rozviazaný platne v zmysle ustanovenia § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe, výpoveď bola písomná, odôvodnená, riadne doručená. Mal za to, že bola splnená zákonná ponuková povinnosť a keďže žalovaný nedisponoval žiadnym vhodným pracovným miestom nebolo možné zaradiť žalobcu na iné vhodné pracovné miesto. Navyše mali za to, že žaloba bola podaná po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty.

Vzhľadom na namietanie prekluzívnej lehoty zo strany žalovaného sa súd zaoberal predovšetkým splnením zákonnej lehoty v zmysle ustanovenia § 77 Zákonníka práce. Podľa tohto ustanovenia neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len ZP) ak je zamestnancovi daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby tak, že by výpovedná doba mala uplynúť v ochrannej dobe, pracovný pomer sa skončí uplynutím posledného dňa ochrannej doby okrem prípadov, keď zamestnanec oznámi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá.

Z predložených listín vyplýva, že žalobca mal doručení výpoveď z pracovného pomeru dňom 29.10.2012. Výpovedná lehota začala plynúť od 1.11.2012 a bola podľa § 48 Zákona o štátnej službe dvojmesačná. Pracovný pomer mal skončiť 31.12.2012. Počas výpovednej lehoty bol žalobca uznaný práceneschopným od 14.12.2012 do 31.10.2013. To znamená, že v priebehu výpovednej lehoty došlo k jej prerušeniu a táto sa posunula o ochrannú dobu v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Zákonník práce takýmto spôsobom chráni zamestnancov, ktorým bola daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby a to predĺžením výpovednej doby o ochrannú dobu. V zmysle ustanovenia § 77 ZP tak začala plynúť prekluzívna lehota na podanie žaloby od skončenia pracovného pomeru žalobcu čo bol deň 31.10.2013. V lehote dvoch mesiacov podal žalobca žalobu na tunajšom súde a to dňa 11.12.2013 to znamená, že žaloba bola podaná v zákonnej prekluzívnej lehote a preto sa súd viac touto námietkou zo strany žalovaného nezaoberal a ďalej skúmal, či sú splnené zákonné dôvody pre vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru.

Žalobca k žalobe pripojil rozhodnutie č. A/2009/012846/4005721 zo dňa 31.7.2009 o vymenovaní do stálej štátnej služby na odbor štátnej služby, služobný úrad OÚ Zvolen do funkcie samostatný radca. Súčasne je pripojené aj rozhodnutie z 26.2.2009 o vymenovaní do dočasnej štátnej služby ako aj dodatok č. 3 k služobnej zmluve zo dňa 31.7.2009 č. A/2009/012846/4005721 zo dňa 30.3.2011 o preložení na odbor všeobecnej vnútornej správy do funkcie hlavný radca - vedúci štátny zamestnanec.

Dodatkom č. 4 k služobnej zmluve zo dňa 29.10.2012 bol žalobca odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca v súlade s § 37 ods. 4 Zákona o štátnej službe vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu. Vykonávanie funkcie vedúceho zamestnanca sa skončí dňom 31.10.2012. Z odôvodnenia vyplýva, že odvolaného štátneho zamestnanca nemožno zaradiť od 1.11.2012 na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby na tú istú funkciu, pretože služobný úrad takéto štátnozamestnanecké miesto nemá. Podpísaný vedúci služobného úradu OÚ Zvolen X.. F. Z.. Odvolanie žalobca prevzal osobne dňa 29.10.2012.

Súčasťou žaloby je aj list č. OBÚ-ZV-OSÚ-2012/023638-2 zo dňa 29.10.2012 označené ako odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca - oznámenie. Toto oznámenie žalovaný adresoval žalobcovi s tým, aby vyjadril podpisom svoje stanovisko na uvedený list. Z listu vyplýva, že služobný úrad vhodným miestom nedisponuje, preto navrhli žalobcovi skončenie štátnozamestnaneckého pomeru dohodou k 31.10.2012. List je bez podpisu a bez vyjadrenia v kolonkách súhlasím/nesúhlasím.

Taktiež žalobca pripojil kópiu dohody o skončení štátnozamestnaneckého pomeru OBÚ-ZV-OSÚ-2012/ bez uvedenia čísla zo dňa 29.10.2012, ktorú predložili žalobcovi a ktorá nebola zo strany žalobcu akceptovaná a podpísaná.

Následne bola žalobcovi daná výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47, písm. d/ zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej len o štátnej službe). V zmysle výpovede zo dňa 29.10.2012, ktorú tak ako vyplýva z podpisu prevzal žalobca v uvedený deň o 13.05 hod. bol rozviazaný pracovný pomer so žalobcom, nakoľko sa stal pre služobný úrad nadbytočným. Túto skutočnosť oznámil služobný úrad štátnemu zamestnancovi v odvolaní z funkcie vedúceho zamestnanca a tento to zobral na vedomie. Keďže sa žalobca nedohodol so služobným úradom inak vznikol na strane služobného úradu výpovedný dôvod podľa ustanovenia § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Výpoveď bola daná podľa § 46 ods. 1, písm. b/ a § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Ďalej bola uvedená výpovedná lehota a výška odstupného.

Žalobca k žalobe pripojil aj kópiu podnikovej kolektívnej zmluvy na rok 2012 č. OBÚ-ZV-2012/1761 s tým, že v dôvodoch neplatnosti poukazoval na § 74 Zákonníka práce a tú skutočnosť, že výpoveď, ktorú dostal nebola prerokovaná so zástupcami zamestnancov tak ako to ustanovuje zákonník práce pod sankciou neplatnosti. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia účasť zástupcov zamestnancov bola účinná od 1.1.2013. Toto ustanovenie bolo zrušené v období od 1.9.2011 do 31.12.2012. To znamená, že v čase, keď bol rozviazaný pracovný pomer so žalobcom toto ustanovenie § 74 Zákonníka práce neplatilo a preto sa táto povinnosť o prerokovanie so zástupcami zamestnancov pri rozviazaní pracovného pomeru nevzťahovala na žalobcu. K tejto námietke ako dôvod neplatnosti rozviazania pracovného pomeru súd neprihliadal.

Súčasťou žaloby boli aj oznámenia o vyhlásení výberových konaní na vedúceho služobného úradu OÚ Zvolen do stálej štátnej služby na funkciu hlavný radca, vedúci zamestnanec na odbor štátnej služby, termín prihlášok do 9.11.2012, rovnako na odbor živnostenského podnikania a odbor civilnej ochrany a krízového riadenia. Obvodný úrad Žiar nad Hronom vyhlásil vonkajší výber na obsadenie voľného štátnozamestnaneckého miesta samostatný radca na odbor všeobecnej vnútornej správy, kde termín prihlášok bolo potrebné zaslať do 5.11.2012.

Listom zo dňa 24.9.2013 oznámil žalobca žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní a výpoveď z pracovného pomeru považuje za neplatnú. Súčasne pripojil odpoveď od žalovaného z 29.10.2013 a následne 6.11.2013.

Na výzvu súdu doložil žalovaný do spisu vypracované tabuľky so zaradením jednotlivých zamestnancov Obvodného úradu Zvolen aj s ich zaradením na jednotlivých odboroch OÚ Zvolen k 1.11.2012, nakoľko žalobca doložil do spisu výpisy a fotodokumentáciu ohľadom zamestnancov žalovaného v danom období a zaradenie Ing. A. na odbor všeobecnej vnútornej správy. Súčasne žalovaný doložil aj rozpis rozpočtu príjmov a výdavkov pre OÚ Zvolen na rok 2012 a opisy činností jednotlivých zamestnancov odboru vnútra a ostatných úsekov.

Žalobca vo svojej výpovedi dňa 11.7.2014 uviedol, že konanie služobného úradu, t.j. žalovaného považuje za účelové a svojvoľné. Výpoveď k 29.10.2012 považoval za predčasnú, pretože nebola splnená zákonná podmienka pre rozviazanie pracovného pomeru a to nebol ešte odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca, pretože vo funkcii vedúceho zamestnanca bol do 31.10.2012. Následne poprel, že mu bolo poskytnuté akékoľvek iné pracovné miesto. Uviedol doslova, že po štyroch rokoch prišiel ráno do zamestnania, kde bol volaný prednostom služobného úradu za prítomnosti Mgr. B., kde mu boli predložené štyri papiere a keďže je právnik bolo mu povedané, že vie čo to znamená. Ak sa nedohodne na rozviazaní pracovného pomeru potom čo bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca bude mu daná výpoveď. Doslova si vyžiadal čas na rozmyslenie, pretože podľa jeho slov bol týmto prekvapený a zaskočený. Považoval to za psychický ako aj časový nátlak a tiež zásah do jeho osobného a profesného života. Od 1.12. naďalej chodil do práce na služobný úrad, ale nikto ho nekontaktoval ohľadom práce, doslova sedel a nerobil nič. Keďže celá situácia na neho zle vplývala bez toho, že by mu bola pridelená práca nijakým spôsobom sa s ním nekomunikovalo, ochorel a bol na práceneschopnosti. Túto skutočnosť zamestnávateľovi osobne oznámil. Mal za to, že voľné miesta u žalovaného boli, podľa jeho slov dve miesta, ktoré boli dočasne uvoľnené, nakoľko jeden zo zamestnancov bol vo výkone verejnej funkcie a druhá pracovníčka bola dlhodobo práceneschopná na odbore živnostenského podnikania. Počas výpovednej lehoty sa uvoľnilo ďalšie miesto na organizačnom odbore a následne boli výberové konania na obsadenia hlavného radcu na všeobecnej vnútornej správe, odbor životného prostredia a civilnej obrany.

V konaní súd vypočul prednostu obvodného úradu X.. F. Z., ktorý vo svojej výpovedi dňa 28.10.2014 potvrdil, že od 10.7.2012 pôsobí vo funkcii vedúceho OÚ Zvolen. Všetky skutočnosti k veci uviedli

písomne a týchto sa pridržiaval. Podľa jeho slov mal žalobca možnosť prihlásiť sa do výberového konania, túto možnosť však nevyužil. Stanovisko doručované do spisu spracovával spolu s F. B., potvrdil, že aj v tomto prípade podklady pripravovala F. B.. Najskôr bol žalobca odvolaný z funkcie bez uvedenia dôvodu a následne mu bola daná výpoveď. Po výberovom konaní sa hlavnou radkyňou a nástupkyňou po žalobcovi stala P. A., ktorá podľa jeho slov dovtedy nepôsobila na OÚ Zvolen. K samotnému odvolávaniu vedúcich zamestnancov, teda aj žalobcu sa nevyjadril, uviedol len, že mu to zákon umožňoval bez udania dôvodu. Na mnohé otázky tak zo strany súdu ako aj zo strany žalobcu si nespomenul, nevedel sa k nim vyjadriť.

Ďalším svedkom vypočutým na súde dňa 13.1.2015 bola F. L. B., ktorá potvrdila, že pracuje v Centre podpory BB, oddelenie personálne, pracovisko OÚ Zvolen. V čase rozviazania pracovného pomeru so žalobcom pracovala na Obvodnom úrade Zvolen ako personalistka a mzdárka. Nadriadeným jej bol prednosta X.. M.Z.. So všetkými vedúcimi spolupracovala a teda aj so žalobcom. V tomto období, keď došlo k rozviazaniu pracovného pomeru bola oslovená vedúcim Obvodného úradu X.. Z., ktorý jej oznámil, že je potrebné ukončiť a odvolať z funkcie vedúcich troch vedúcich okrem žalobcu sa jednalo o vedúceho krízového vedenia a živnostenského podnikania. Doslova uviedla, že „pamätám si na to a vždy si to budem pamätať“. Doklady pripravovala popoludní v piatok, pretože prednosta ich chcel mať v pondelok hotové a následne si volali vedúcich po jednom. Boli pripravené po dve varianty a to dohoda a výpoveď. Všetci traja odvolaní vedúci pristúpili na výpoveď a ani jeden nesúhlasil s dohodou. Už v novembri bolo vyhlásené výberové konanie na obsadenie vedúcich pozícií. Svedkyňa potvrdila, že písomné doklady pripravovala ona. Na otázku ohľadom zaradenia žalobcu na iné pracovné miesto uviedla, že sa o tom nebavili. Podľa jej slov to bolo neprijemné prekvapenie nielen pre žalobcu, ale aj pre ňu.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len o štátnej službe) tento zákon upravuje štátnozamestnanecké vzťahy v súvislosti s vykonávaním štátnej služby štátnymi zamestnancami.

Podľa ods. 3 tohto ustanovenia štátna služba sa vykonáva v štátnozamestnaneckom pomere k štátu.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákona o štátnej službe na štátnozamestnanecké vzťahy sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to ustanovuje tento zákon.

Podľa ustanovenia § 120 Zákona o štátnej službe na štátnozamestnanecké vzťahy sa primerane použijú ustanovenia § 10, § 11a ods. 1, § 12, § 13 ods. 4 a 7, § 15, § 16, § 17 ods. 1 a 3, § 19, § 20, § 32 až 41, § 49 ods. 1 až 3 a 5, § 52, § 55 ods. 2 písm. c) až f), § 60, § 61 ods. 1, 2 a 4, § 63 ods. 4 až 6, § 64 ods. 1 a 2, § 67, § 69, § 70, § 72, § 74, § 75 ods. 3 a 4, § 76 ods. 3, 4 a 6, § 77 až 80, § 84 ods. 3 a 4, § 85 ods. 2 až 6, 8 a 9, § 85a, § 86 až 95, § 96 ods. 1, 2, 4, 6 a 7, § 96a, § 96b, § 97 ods. 1 až 11, § 98 až 102, § 104, § 104a, § 105 až 114, § 116 ods. 2 a 3, § 117, § 129 až 132, § 136 až 139, § 141, § 142, § 143, § 144, § 144a, § 145 až 148, § 150, § 151, § 152 ods. 1, 2, 4 až 8, § 156, § 157 ods. 3, § 158 až 160, § 161 ods. 1, § 164 až 170, § 177 až 185, § 187 až 189, § 191 ods. 2 až 4, § 192 až 198, § 217 až 222, § 230 až 236 a § 240 Zákonníka práce.

Podľa ustanovenia § 46 ods. 1, písm. b/ Zákona o štátnej službe štátnozamestnanecký pomer možno skončiť výpoveďou.

Podľa ustanovenia § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak štátny zamestnanec, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 3 písm. b) a c) alebo podľa § 37 ods. 4 a 5, nesúhlasí so zaradením na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 29) a nedohodne sa so služobným úradom inak.

Podľa ustanovenia § 48 ods. 1 Zákona o štátnej službe ak je daná výpoveď, štátnozamestnanecký pomer sa skončí uplynutím výpovednej doby. Výpovedná doba je rovnaká pre služobný úrad aj pre štátneho zamestnanca a je dva mesiace.

Podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj

zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

Po vyhodnotení si splnenej zákonnej podmienky pre napadnutie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou v zákonnej prekluzívnej lehote súd sa ďalej zaoberal otázkou platnosti, resp. neplatnosti rozviazania pracovného pomeru so žalobcom s tým, že využil zákonnú možnosť v zmysle ustanovenia § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a rozhodol len o časti nároku uplatňovaného žalobcom s tým, že po právoplatnom rozhodnutí ohľadom neplatnosti bude ďalej rozhodovať o ďalšom z nárokov v zmysle petitu žaloby. Žalobca sa domáhal určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, kde priamo zo zákona je daná možnosť napádať v prípade porušenia zákonných podmienok takýto právny úkon. Žalobca videl dôvod neplatnosti vo viacerých skutočnostiach s tým, že k účasti odborových orgánov sa súd vyjadril a následne k ďalším dôvodom, pre ktoré považoval žalobu za neplatnú a to nadbytočnosť, nespĺnenie zákonných predpokladov a vytvorenie konkrétneho miesta pre konkrétnu osobu po vykonanom dokazovaní uvádza nasledovné.

Je nesporné, že žalobcovi bola doručená výpoveď v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1, písm. b/ Zákona o štátnej službe. K rozviazaniu pracovného pomeru malo predchádzať odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca. Jednoznačne v konaní bolo preukázané, že v jeden deň na stretnutí a to 29.10.2012 bolo žalobcovi doručených niekoľko listín s tým, že jednou z listín bolo odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca a následne sa mal žalobca rozhodnúť či sa dohodne na rozviazaní pracovného pomeru alebo dostane výpoveď. Na dohodu nepristúpil s tým, že podpísal prevzatie výpovede, ktorej neplatnosť namietal. Funkciu vedúceho zamestnanca na úseku všeobecnej vnútornej správy ukončil k 31.10.2012. Výpoveď mu bola doručená 29.10.2012 s tým, že je pre služobný úrad nadbytočným. Výpovedným dôvodom v zmysle písomnej výpovede a tiež ústnych vyjadrení svedkov a zástupcu žalovaného vyplýva, že bola daná podľa § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe. Z listín doložených do spisu vyplýva, že žalobca bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 4 Zákona o štátnej službe. § 37 ods. 4 Zákona o štátnej službe upravuje možnosť odvolania z funkcie vedúceho zamestnanca aj bez uvedenia dôvodu. Podľa vedúceho služobného úradu PhDr. Z., ktorý vo veci vypovedal ako svedok sa tento rozhodol odvolať žalobcu z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu v zmysle zákona. Následne bola daná žalobcovi výpoveď v zmysle § 47, písm. d/, kde je uvedené, že štátny zamestnanec, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 37 ods. 4 nesúhlasí so zaradením na vykonávanie štátnej služby a nedohodne sa so služobným úradom inak, môže mu byť daná výpoveď. Vyslovená zákonná úprava vyžaduje súhlas alebo nesúhlas so zaradením na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby a na tú istú funkciu, prípadne dohodu so služobným úradom inak. Súd mal za to, že žalovaný nespĺnil jednu zo základných podmienok, ktorú upravuje § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe, z ktorého dôvodu bol so žalobcom rozviazaný pracovný pomer. F. B. vo svojej výpovedi uviedla, že sa osobne pri stretnutí so žalobcom dňa 29.10.2012 kedy prevzal odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca a výpoveď nerozprávali o zaradení na inú pracovnú pozíciu a nerozoberali ponukovú povinnosť zamestnávateľa. Taktiež žalovaný nedoložil žiaden relevantný dôkaz preukazujúci splnenie si povinností v zmysle § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe a teda nedoložili nesúhlas so zaradením žalobcu na vykonávanie štátnej služby, resp. dohodu v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Práve túto skutočnosť žalobca vytýkal žalovanému a mal za to, že si nespĺnili zákonnú povinnosť. Žalovaný sa v priebehu konania bránil tým, že sa žalobca stal pre neho nadbytočným, ale v takom prípade by sa jednalo o iný dôvod pre rozviazanie pracovného pomeru a to podľa písm. b/ alebo c/. Toto však dôvod pre rozviazanie pracovného pomeru nebol a keďže žalovaný ako zamestnávateľ si nespĺnil zákonnú povinnosť v zmysle § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe mal súd za to, že neboli splnené zákonné podmienky pre rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou. Na výslovné otázky zo strany súdu, aby sa vyjadrili k tomu, či žalobca súhlasil alebo nesúhlasil so zaradením do akej pozície, aká pozícia mu bola núkaná, resp. aká dohoda mala byť s ním uzavretá, žalovaný uviedol, že k takejto ponukovej povinnosti nedošlo. Poukazoval len na list z 29.10.2012, ktorý nebol podpísaný a bol zo strany žalobcu doložený pod č. OBÚ-ZV-OSÚ-2012/023638-2. Či bol podpísaný, resp. či bol s obsahom tohto dokumentu žalobca oboznámený zrejme nebolo. Keďže si žalovaný nespĺnil zákonnú podmienku v zmysle už citovaného zákonného ustanovenia mal súd za to, že výpoveď práve pre porušenie zákona je neplatná. Pokiaľ ide o skúmanie ďalších dôvodov namietaných zo strany žalobcu najmä v súvislosti s prijatím Ing. A. a samotnou nadbytočnosťou týmito sa súd nezaoberal nakoľko nadbytočnosť nebola dôvodom pre rozviazanie pracovného pomeru v zmysle § 47, písm. d/ Zákona o štátnej službe aj keď vo výpovedi žalovaný konštatoval nadbytočnosť žalobcu. Ak by malo dôjsť k rozviazaniu pracovného pomeru so žalobcom z dôvodu nadbytočnosti nemohlo tomu predchádzať odvolanie podľa § 37 ods. 4

bez udania dôvodu, nakoľko ani písm. b/, ani písm. c/ § 47 takúto výpoveď neupravuje. Z týchto dôvodov súd časti žaloby o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru vyhovel.“

Proti rozsudku, čo do výroku, že výpoveď zo dňa 29. 10. 2012 zo štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. b/, písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe v platnom znení, ktorú dal žalobcovi je neplatná, podal odporca odvolanie.

Odporca vytýkal okresnému súdu nesprávne právne posúdenie veci uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, ako aj skutočnosť, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP).

Ďalej odporca uviedol. Dňa 29. 10. 2012 bol vedúci štátny zamestnanec odboru všeobecnej vnútornej správy F. D. A. vedúcim služobného úradu Obvodného úradu Zvolen odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu podľa § 37 ods. 4 Zákona o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon 400/2009 Z.z.).

Služobný úrad nemal v danej chvíli voľné žiadne štátnozamestnanecké miesta a mal preto pripravené ďalšie alternatívy ukončenia štátno-zamestnaneckého pomeru v zmysle zákona č. 400/2009 Z.z..

Súd konštatuje, že zo strany žalovaného došlo k nesplneniu si zákonnej povinnosti v zmysle ust. § 47 písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z. a neboli splnené podmienky rozviazania pracovného pomeru výpoveďou, nakoľko žalovaný žalobcovi neponúkol žiadnu inú pracovnú ponuku.

Služobný úrad však v danej chvíli nedisponoval žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom a žalobca sa nedohodol so služobným úradom inak a nebolo ho možné zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto v tom istom odbore štátnej služby na tú istú funkciu, nebola iná možnosť ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru ako výpoveďou podľa § 47 písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z.

Žalobcovi v ten istý deň bola doručená aj dohoda o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ale túto alternatívu žalovaný odmietol.

Žalovaný sa nestotožňuje so stanoviskom okresného súdu, ktorý sa nezaoberal námietkami zo strany žalovaného týkajúcimi sa nadbytočnosti, považoval ich za bezpredmetné, keďže žalovaný porušil ustanovenie § 47 písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z..

Záver súdu v tomto smere žalovaný namieta a súd sa mal zaoberať každou námietkou, aby správne posúdil a náležite dospel k správnym skutkovým zisteniam.

Žalovaný opäť zdôraznil, že výpovedná lehota začala plynúť od prvého dňa nasledujúceho mesiaca t.j. od 01. 11. 2012 a mala skončiť 31. 12. 2012. V období výpovede danej žalobcovi služobný úrad nemal voľné žiadne štátnozamestnanecké miesta.

Žalobca sa počas plynutia výpovednej doby dňa 14. 12. 2012 stal dočasne práceneschopným a o tejto skutočnosti informoval zamestnávateľa dňa 13. 12. 2012. Dočasná práceneschopnosť trvala do 31. 10. 2013. O skončení dočasnej práceneschopnosti informoval žalobca služobný úrad až 04. 11. 2013.

Podľa § 77 zák. č. 311/2011 Zákonníka práce „neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe, alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť“.

Žalovaný má za to, že žalobca mal podať žalobu v lehote do 2 mesiacov, kedy mal štátnozamestnanecký pomer skončiť, teda do 28. 02. 2013. Práceneschopnosť, ktorá môže trvať aj dlhšiu dobu (ako v prípade žalobcu), túto dvojmesačnú lehotu nepredlžuje, ani ju neovplyvňuje.

Žalovaný preto navrhol žalobu o neplatnosť výpovede a náhradu mzdy v celom rozsahu zamietnuť.

K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril. Uviedol, že odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. K rozviazaniu pracovného pomeru malo predchádzať odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca. Konanie žalovaného však bolo po celý čas účelové a v rozpore so zákonom. Žalovaný žiadnym spôsobom nebol schopný preukázať splnenie svojej zákonnej povinnosti a to ponúknutie mu iného štátnozamestnaneckého miesta, ako to prikazuje § 47 písm. d/ zák. č. 400/2009 Z.z..

Žalobca poukázal aj na prijatie nového zamestnanca v osobe D.. P. A. na funkciu vedúceho - hlavného radcu všeobecnej vnútornej správy, ktoré existovalo už v čase, keď mu bola doručená výpoveď.

Žalovaným v odvolaní uvádzané skutočnosti vyjadrujú len jeho vnútornú nespokojnosť s napadnutým rozhodnutím. To však neznamená, že napadnuté rozhodnutie je nesprávne, alebo dokonca nespravodlivé. Rozhodnutie prvostupňového súdu je aj s poukazom na platnú judikatúru mimoriadne presvedčivé, premis zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné a racionálne.

Žalobca považuje prvostupňové rozhodnutie za dostatočné a nie je potrebné poukazovať na ďalšie skutočnosti. Žiadal preto, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutia ako vecne správne potvrdil a zaviazal žalovaného na úhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

Pri rozhodovaní súd vykladá zákon a zákonné ustanovenia jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach. Pri nachádzaní (adekvátny český výraz „nalézání“) právneho zmyslu, toho ktorého ustanovenia používa súd výklad, či už logický, gramatický, historický, systematický a pod..

Ustanovenie § 77 Zákonníka práce je v zákone systematicky zaradené za ustanovenia § 61 a nasl. Zákonníka práce, ako aj § 64 ods. 2 Zákonníka práce.

Aby ustanovenie § 77 Zákonníka práce dopadalo aj ust. § 64 ods. 2 Zákonníka práce, jeho znenie by muselo byť iné, prinajmenšom by v ust. § 77 musela byť zmienka o tom, že možnosť namietat' neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa predlžuje aj o ochrannú dobu uvedenú v ods. 2 Zákonníka práce. Strohé znenie § 77 však hovorí iba o možnosti namietat' neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe, alebo dohodou, ktorú môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer takto skončiť.

Znenie ust. § 77 iný výklad nepripúšťa.

Žaloba podaná žalobcom na súde dňa 11. 12. 2013 nepochybne nie je daná v lehote určenej § 77 Zákonníka práce, keď ide o výpoveď zo dňa 29. 10. 2012.

Nakoniec jednoznačné stanovisko vo veci zaujal aj Najvyšší súd SR (pozri R č. 119/1999), z ktorého možno citovať právnu vetu: „skončenie pracovného pomeru - začiatok plynutia lehoty na uplatnenie práva na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru podľa § 77 ZP - nemôže ovplyvniť ani prípadná práceneschopnosť zamestnanca.“

Vzhľadom ku skutočnosti, že okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorý označil za „čiastočný“, pričom v skutočnosti ide o rozsudok medzitémny (viď rozdiel medzi rozsudkom čiastočným a rozsudkom medzitémnym) a bude dôvod, aby v priebehu ďalšieho konania bolo rozhodnuté o celom uplatnenom nároku naraz, krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.